

A person in a dark coat and hooded jacket is walking away from the camera on a pedestrian walkway of a steel truss bridge at night. The bridge is illuminated with warm lights, and the surrounding city buildings are lit up, creating a vibrant urban atmosphere. The walkway is bordered by a decorative metal railing on the left and the bridge's steel structure on the right.

MARY KUBICA

TA EI KAHETSE
MIDAGI

Originaali tiitel:
Mary Kubica
She's Not Sorry
2024

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on romaan. Nimed, tegelased, kohad ja vahejuhtumid on kas autori kujutlusvõime vili või on neid kasutatud kirjanduslikult. Mistahes sarnasus tegelike isikute, elavate või surnutega, äride, kompaniide, sündmuste või asukohtadega on täielik kokkusattumus.

Tõlkinud Maia Planhof
Toimetanud Krista Saar
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2024 by Mary Kyrychenko. All rights reserved.
Estonian edition published by arrangement with Illustrata Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

E08447624
ISBN 978-9916-31-496-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Mu perekonnale ja sõpradele

PROLOOG

Mu telefon hakkab helisema samal hetkel, kui ma avan ukse, et kauplusse astuda. See on maetud mu kotti sügavusse ja seda on raske leida. Lükkan rahakotti ja kosmeetikakotti kõrvale, teades, et otsing on arvatavasti asjatu. Ma ei jõua selleni kunagi õigeaegselt.

Mu sõrmed puudutavad telefoni kolmandal või neljandal helinal. Õngitsen selle kottist välja, aga niipea kui ma seda teen, jääb see vait. Jäin hiljaks. Ekraanile ilmub teavitus vastamata kõnest Siennalt. Olen jahmunud. Jään avatud uksele füüsiliselt seisma ja põrnitseen tema numbrit ekraanil. Mu mõtteid täidavad kahtlus ja segadus, sest kell on alles veidi üle kümne hommikul ja Sienna on koolis, või pigem peaks olema. Sienna saadab koolist mõnikord tekstisõnumeid, hiilides vargsi oma telefoni, kui õpetaja ei pööra tähelepanu – Tohin ma täna koos Giannaga välja minna? Ma kaotasin oma veepudeli. Kas sa tampoone ostsid? Mu tobe kalkulaator ei tööta –, kuid ta ei helista. Mu mõtted lähevad miljonis erinevas suunas, mis võis juhtuda, sest kui ta haigeks on jäänud, helistaks kooli õde, ja kui tal tekkis koolis miskipärast pahandusi, helistaks direktor. Sienna ei helistaks kunagi.

Mul ei ole võimalust talle tagasi helistada. Telefon mu käes hakkab peaaegu otsekohe jälle helisema ja ma võpatan selle ootamatu heli peale. See on Sienna, kes mulle uuesti helistab.

Mu põial pühib viivitamata üle ekraani. „Sienna? Mis valesti on?“ küsin ma, surudes telefoni vastu kõrva. Astun kauplusse sisse, lastes kinni triivival ukstel summutada väljast kostva tänavamüra, mööduvate autode ja telefonitsi rääkivate inimeste heli. Kuulen oma hääles kiledat eksimatut paanikat ja mõtlen, kuidas Sienna järgmisel hetkel hakkab mind sõitlema ülereageerimise, mitte millestki paanikasse sattumise pärast. *Jeerum, ema. Lõdvestu. Minuga on kõik korras*, ütleb ta, venitades rõhutamiseks viimast sõna.

See ei juhtu nii.

Esiialgu on vaikus. Kuulen vaevalt mingit kerget heli nagu liikumine või tuul. See jätkub paar sekundit ja ma otsustan, et see peab olema taskuvalimine. Sienna ei kavatsenud mulle helistada. Telefon on ta taskus või seljakotis ja ta helistas mulle eksikombel. Ta isegi ei tea, et on mulle kaks korda helistanud. Ma kuulan, püüdes dešifreerida, kus ta on, kuid sama jätkub. Ei mingit rääkimist. Ei midagi ilmutuslikku.

Kuid siis lõikub läbi vaikuse mehe hääl, sõnad külmad ja napid, hääl moonutatud, otsekui räägiks ta läbi häälemuunduri. „Kui te tahate oma tütart veel kunagi näha, teete täpselt nii, nagu ma ütlen.“

Ahmin õhku. Mu silmad lähevad pärani. Kaotan jalgealuse, kukkudes tagurpidi vastu suletud ust. Käsi tõuseb suu juurde, surudes kõvasti. Järsku ei suuda ma üldse enam hingata. Ma ei suuda mõtelda; mu mõtte ei suuda esialgu töödelda, mis praegu juhtub. Tõmban telefoni kõrva juurest, vaatan alla ekraanile, et näha, kas ma olen eksinud ja see ei ole Sienna number, mis helistas, vaid keegi teine. Vale number. Kuna see ei saa õige olla, ei saa seda ka juhtuda. Seda ei saa minuga juhtuda.

Kuid see on õige. Mulle vaatab ekraanilt ainiti vastu Sienna number.

„Kes see on,“ küsin, surudes telefoni tagasi vastu kõrva, „ja miks mu tütre telefon on teie käes?“

Ja siis kuulen taustal Sienna läbilõikavat karjatust.

„Emme!“ kiljub ta. See on kile, meeletu, meeleheitlik ja nüüd ma tean, et selle mehe käes pole üksnes Sienna telefon. Tema käes on ka Sienna.

Puhas kabuhirm voolab läbi mu veenide. Sienna ei ole mind vähemalt kümme aastat *emmeks* kutsunud. Ma ei suuda lakata mõtlemast, milline kohutav asi pidi olema juhtunud, et ta libastuks tagasi oma lapsepõlve ja hüüaks mind *emmeks*. Olen täiesti võimetu. Ma ei tea, kus ta on. Ma ei tea, kuidas temani jõuda, kuidas teda aidata, kuidas panna see peatuma.

„Mine ära,“ käsib Sienna. Tema hääl väriseb, ta ei kõla põrmugi iseenda moodi, olles tavaliselt nii trotslik, nii kindel. Tema hirmus pole mingit kahtlust. „Jäta mind rahule,“ nõuab ta nüüd juba nuttes. Sienna kogeleb oma sõnad, hääl murdumas, nii et käsk ei ole sama kindel kui sõnad ise.

Sienna on kohutatud ja mina samuti.

„Sienna, kullake!“ hüüan ma. Kostab sagimise heli, taustaks summutatud hääled – kujutan ette, et see mees püüab Siennast jagu saada, surudes talle troppi suhu, nii et ta ei saaks rääkida või karjuda, ning Sienna võitleb sellele vastu, avaldab talle vastupanu.

Mõistan, et ma ei pilguta silmi. Ma ei hinga.

Pisarad kõrvetavad mu silmi. „Mida te talle teete? Kes see on?“ nõuan sellelt mehelt, karjudes telefoni, nii et igäüks kaupluses peatab oma tegevuse, et minu poole vaadata, mõned ahhetades ja käsi omaenda suudele surudes, otsekui oleks see õudus kuidagi kollektiivne. „Mida te mu tütreaga olete teinud? Mida te minult tahate?“

„Kuulake mind,“ ütleb mees vastu, moduleeritud hääl minu omast erinevalt kõikumata ja rahustav. Ma kuulen taustal ikka veel Sienna meeleheitlikku karjatust, itkevat nutvat ulgumist, kuigi see on ebaloomulik. Sellest helist piisab, et mind põlvili suruda, ja ometi ma ei tea, mis on halvem: kas Sienna nutmise heli või see, et heli muutub üha kaugemaks ja vaibub siis täielikult.

„Kus ta on? Mida te talle olete teinud? Miks ma teda enam ei kuule?“

„Te peate tegema täpselt, nagu ma ütlen. Täpselt. Kas saate aru?“

„Ma tahan oma tütrega rääkida. Laske mul tütrega rääkida. Ma pean teadma, et temaga on kõik korras. Mida te talle olete teinud?“

„Mulei ole midagi kaotada,“ vastab mees. „Teie olete ainus, proua Michaels, kel on midagi kaotada. Nüüd peate suu kinni panema ja mind kuulama, sest ma ei hooli nii ega teisiti, kas teie tütar elab või sureb. Mis temaga juhtub, oleneb täielikult teist endast.“

ESIMENE OSA

ÜKS

Esimene kord, kui ma teda haiglas näen, on intensiivravi osakonnas varsti pärast seda, kui ta operatsioonilt tuuakse. Seisan klaasist lükanduste juures, vaadates teda haiglavoodis lamamas, haagitud tsentraalse veenikateetri, trahheetoru, koljumonitori, ninavooliku ja veel rohkema külge. Veenivoolikud jooksevad ta veenidesse, pumbates temasse vedelikke ravimitega, nagu diureetikumid, anti-konvulsandid ja arvatavasti morfiin. Tema pea on mässitud marlisse. Mulle on räägitud, et selle marli alt eemaldatai alles mõni tund tagasi koljutükid, et leevendada rõhku ta ajule. Näost ei ole kuigi palju näha, sest ta silmad on suletud ning ta on tervenisti marli ja voolikud, aga see, mida ma näen, on paistes ja sinine.

Ta ei ole mu patsient. Tema juures palatis seisab teine õde, Bridget, hoolitsedes ta eest, seades teda mugavamalt, ja ometi tundsin kõhus iiveldust, kui ma teda esimest korda läbi klaasukse seal voodis lamamas nägin. Olin juba kuulnud häältepominat, summutatud toone sosistamas, mis temaga oli juhtunud, mis ta siia oli toonud, nagu inimesed rääkisid.

Olen täna määratud mõne teise patsiendi juurde. Meil on haigla intensiivravi osakonnas kolmkümmend voodit. Oleme jagatud palatitesse, igaühes kümme voodit ja õdede vaatluspunkt nende keskel.

Patsientide arv õe kohta sõltub sellest, kui kriitilises seisundis on patsient. Hingamisaparaatidel või muidu kriitiliselt haigete patsientide määr on kaks ühele, kuid madalama ägedustaseme puhul võib meil neid olla kuni neli. See on palju, millega toime tulla. See tähendab, et meie parimatest pingutustest hoolimata võib mõnikord tulla vigu, nagu näiteks eelmisel nädalal, kui üks õdedest andis patsientidele eksikombel kellegi teise hommikused ravimid. Ta mõistis otsekohe pärast seda, mida ta oli teinud, rääkis arstile ja kõik läks hästi, jumal tänatud. Kuid alati see nii ei tööta.

Bridget heidab üle õla pilgu minu poole. Ta peatab töö, mida parajasti teeb, ja astub ruumist välja, tulles minu kõrvale klaasist lükanduste juurde seisma.

„Hei,“ ütleb ta, kui ukсед kinni libisevad. „Kas sa kuulsid?“ küsib ta, kummardudes ettepoole nagu ta alati teeb, selleks et keelt peksta.

„Kuulsin mida?“ küsin vastu ja mu süda kiireneb pügala võrra otsekuu ettevalmistudes selleks, mida tal on öelda. Jäin täna tööle hiljaks. Mul oli hommikul arsti vastuvõtt ja ma ei jõudnud kohale enne keskpäeva. Oleksin pidanud siin varem olema – vastuvõtt oli poole kümneks läbi –, kuid pärast seda, mis juhtus, kõndisin linnas ringi mitu miili, kaaludes terve päeva vabaksvõtmist ja laskmist kellelgi teisel mind asendada, isegi kui mul oli katta ainult mõnetunnine vahetus. Lõpuks tulin tööle. Pidin end selleks veenma, aga see oli just see, mida pidin tegema. Pidin käituma, nagu midagi poleks valesti, sest kui ma seda ei teeks, tekiksid küsimused. Igaüks tahab teada, kus ma olin ja miks ma tööle ei tulnud, ning peale selle mõtlesin, et töö oleks tähelepanu teretulnud kõrvalejuhtimine. Ma eksisin.

„Ta hüppas alla,“ ütleb Bridget. „Jalakäijate sillalt.“

Mu hing jääb kinni. See on kõik, millest igaüks nüüd räägib, naisest, kes kukkus sillalt üle kahekümne jala ja jäi ainult nime poolest ellu. „Ma tean. Ma kuulsin sellest. Kui kohutav. Mis ta nimi on?“

„Caitlin,“ vastab Bridget ja ma mõtisklen nime üle, hakates sellega harjuma.

„Caitlin mis?“

„Beckett. Caitlin Beckett.“

Bridget räägib nüüd nii, nagu esitaks mulle vahetuse üleandmise raportit, kuigi naine ei ole mu patsient ja praegu ei ole vahetuse üleandmine. Ta ütleb, et patsient on kolmekümne kahe aastane, et kuigi ta saabus haiglasse kiirabi kaudu, toodi ta meie intensiivravi osakonda kirurgias, kus tal tehti survet vähendav kraniotoomia traumaatilisest ajuvigastusest tingitud ajuturse tõttu. Teisisõnu, aju ümber tekkinud paistetuse avaldas ajule suurt survet. Nad pidid seda leevendama või muidu oleks ta nüüdseks juba surnud.

Bridget jätkab, rääkides rohkem. Mingis punktis lõpetan kuulamise, sest ma ei suuda oma silmi sellelt naiselt pöörata. Caitlin Beckett. Mu mõtted on kinni jäänud fakti, et ta on ainult kolmekümne kahe aastane. Nii noor. Raputan pead, tundes end tõeliselt kohutatuks, kui ma sellest mõtlen. Ma olen neljakümnene. Vanusevahe on märkimisväärne, kuigi kui mina olin kolmkümmend kaks, astusin alles ellu. Sel ajal mõtlesin, et see oli üks parimatest aastatest mu elus. Olin abielus, lapsega. Mul oli enesekindlust rohkem, kui iial kogu mu elus oli olnud. Teadsin, kes ma olen, ega pidanud enam muretsema inimestele mulje jätmise pärast.

Caitlin lamab tavalises haigla kitlis – targeldatud valge, millel on tähed – teki all, käsivarred ebaloomulikult külgedel. Tunnen sees iiveldust, kuigi olen siin näinud kõike, mida intensiivraviõena töötades on võimalik näha. See patsient ei tohiks mind häirida rohkem kui mistahes teine patsient, aga ta häirib, erinevatel põhjustel.